

KONCYLIJARZ (1) *sb m*

N pl koncylijârze.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Uczestnik soboru lub synodu: Iáko fie to teź y pothym wízedy od onych proŝtych zwolennikow dzyało/ iż nie vmieli przed nimi y gęby rozyewić oni Konciliarze/ oni Doktorowie onych głębokich á wymyŝlnych piŝm ŝwoich RejPos 283v.

MM